

[Bertel Dahlgaard.]

til at bestå af en samling spredte mindretalsudtalelser, men at der skal afgives en sagkyndig rapport. Problemerne skal inden afgivelsen af rapporten være gennemdrøftet med det samlede udvalg og de repræsentanter for erhvervslivet, der sidder heri, således at der dermed er gjort et forsøg på at nå frem til en vis samling om den praktiske løsning af de meget alvorlige opgaver, der foreligger for landet og for dansk erhvervsliv i øjeblikket.

Til det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) vil jeg sige, at det er selvfølgelig ganske naturligt, at dette forslag kommer til udvalgsbehandling. Jeg går ud fra, at det ærede medlem er enig med mig i, at denne udvalgsbehandling bør blive ganske kort. Det er forholdsvis let at overse spørgsmålet om selve udvalgets nedsættelse, og det er jo nu, opgaven i særlig grad trænger sig på. I denne forbindelse vil jeg sige, at her er jo ikke tale om afgivelse af en af disse kæmpemæssige udredninger på mange hundrede sider, som vi kender fra Sverige. Vi ved allesammen, at der er visse problemer, hvoraf nogle i hvert fald er af ret akut karakter og ret enkle, som her må klarlægges.

Det forundrede mig isøvrigt, at man indenfor venstre og det konservative folkeparti mente, at der skulle så umådelig lang tid til behandling af denne sag. Jeg har forstået de ærede partier sådan, at de mener, at den økonomiske situation, der foreligger i øjeblikket, og den medicin, der skal anvendes, er umådelig enkel, blot det var andre, der kunne komme til at give medicinen. Nu kommer de nok ikke til det, så længe vi ikke ved, hvad det er for en medicin, de to ærede partier har i lommen.

Jeg takker det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg), fordi han i forbindelse med omtalen af dette forslags affattelse udtalte som sin mening, at mine hensigter her var hævet over alle småtaktiske hensyn, men når vi er enige derom, kan jeg ikke forstå, at der er grund til at tale om det. Jeg synes, det ærede medlem har problemer nok at tage stilling til, så han ikke behøver at beskæftige sig med selvfølgeligheder.

Jeg kunne forsåvidt sige noget lignende på én lidt anden måde til det ærede medlem hr. Martin i anledning af den partipolitiske

palaver, som han trak diskussionen ned i; men måske er det alligevel rigtigere, at jeg prøver at finde en enkelt knappenål i høstakken. Det ærede medlem sagde, at denne sag alene kunne løses af regeringen; det var den, der havde ansvaret, den måtte klare det alene. Hvilke forventninger er det dog ikke, det ærede medlem og hans parti stiller til denne regering! Det, man i alle vesteuropæiske lande behandler i forening gennem samarbejde mellem regeringer og parlamenter, det er ganske let, det må man virkelig forlange at den regering, der sidder i Danmark, skal kunne klare alene. (Afbrydelse: Hvilke lande tænker det ærede medlem på?). Hvad jeg tænker på, fremgår af det, jeg siger. Der er i reglen en ret nær forbindelse mellem det, jeg tænker, og det, jeg siger. Det er mærkeligt, at den tidligere regering i hvert fald aldrig gjorde forsøg på at løse problemerne med hensyn til arbejdsmarkedsforholdene. Der var et medlem af den tidligere regering, som undertiden sagde noget rigtigt på det område, nemlig at der var visse langtidspolimer, vi skulle have løst her i Danmark; men der blev ikke gjort forsøg på det.

Mit parti og jeg ønsker simpelthen, at folketinget kommer til at stå bag de forsøg, der gøres på dette område, så alvoren i landets stilling understreges. Det vil jeg håbe kan ske selv efter den taleekvilibristske øvelse, som det ærede medlem hr. Martin udførte heroppe. Jeg forstod, at han og hans parti benyttede sig af, at der ikke var fjernsyn på i dag.

Det ærede medlem sagde isøvrigt, at jeg havde fremstillet alt i et rosenrødt skær, at det var et lyssyn, som fra min side var kommet til udtryk under åbningsdebatten. Jeg kunne tydeligt heraf høre, at referatet af min tale må det ærede medlem have læst i „Aarhus Amtstidende“. Det ærede medlem redigerer jo selv „Aarhus Amtstidende“. (Martin: Jeg hørte talen!). Det ærede medlem hørte den, det fik man ikke indtryk af, men nu er der måske lejlighed til endelig at læse fortrykket.

Det ærede medlem mente, at jeg skottede lidt over til regeringen, da jeg citerede det lille vers. Nej, det gjorde jeg ikke, jeg sagde udtrykkeligt, at dette vers var møntet på danskerne som helhed, og det ærede medlem må altså være klar over, at når disse